

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.960 van 17 december 2013
in de zaak A. 207.769/XIV-34.780**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Zouhaier Chihaoui
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Kolenmarktstraat 83
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 23 januari 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 94.378 van 21 december 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9446 van 5 februari 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 oktober 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Crépine Uwashema, die loco advocaat Zouhaier Chihaoui verschijnt voor verzoekster, en attaché Cedric Misseghers, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster komt op 4 oktober 2011 België binnen en verklaart zich dezelfde dag vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 30 augustus 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 21 september 2012 tekent verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 21 december 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 39/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (EVRM).

Verzoekster citeert de in het opschrift van het middel aangehaalde bepalingen en voert in een eerste onderdeel aan dat zij ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag een krantenartikel heeft neergelegd, dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing oordeelde dat dit stuk een vreemd en gesolliciteerd karakter heeft, dat verzoekster hiermee niet akkoord ging en dat zij in haar verzoekschrift tot beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nood aan bijkomende onderzoeksdaten heeft toegelicht. In hoofddorde is verzoekster van oordeel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij gebrek aan essentieel onderzoekselement de zaak had moeten vernietigen en de beslissing niet had kunnen bevestigen. In ondergeschikte orde is zij van mening dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen minstens had moeten aangeven waarom de noodzakelijke onderzoeksdaten niet dienstig waren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft zich echter beperkt tot een tautologie en aldus artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 149 van de Grondwet geschonden.

In een tweede onderdeel verwijst verzoekster naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 oktober 2012 inzake Singh e.a. tegen België. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft te dezen het krantenartikel ongeloofwaardig geacht zonder de authenticiteit ervan te onderzoeken. Verzoekster acht aldus artikel 149 van de Grondwet, artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM geschonden.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel en zij voegt toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich beperkt tot het herhalen van de conclusie van zijn motivering. Uit het bestreden arrest blijkt dat het bewuste krantenartikel enkel werd gelezen en geïnterpreteerd doch niet werd onderzocht.

Beoordeling

6.1. Naar luid van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen “(...) omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen”. Als rechter met volle rechtsmacht oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen soeverein of hij voldoende is ingelicht om met kennis van zaken uitspraak te doen dan wel of hij de zaak voor aanvullend onderzoek naar de commissaris-generaal moet terugzenden. Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe deze beoordeling in de plaats van de feitenrechter over te doen.

In het bestreden arrest wordt vastgesteld dat de commissaris-generaal de krantenartikelen heeft onderzocht en tot de conclusie is gekomen dat deze artikelen geenszins vermogen het ongeloofwaardige relaas van verzoekster in een ander daglicht te stellen. Hierna wordt de uitgebreide en concrete motivering dienaangaande uit de aanvankelijk bestreden beslissing geciteerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen acht een bijkomend onderzoek van het kwestieuze krantenartikel “niet dienstig vermits uit de uitvoerige motivering van de (aanvankelijk) bestreden beslissing blijkt dat de krantenartikelen wel degelijk werden onderzocht”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weerlegt vervolgens verzoeksters kritiek op de beoordeling door de commissaris-generaal en wijst er “wat de authenticiteit van het krantenartikel betreft” nog op “dat een krant geen officieel document is en dat uit de voorlegging van het stuk enkel kan afgeleid worden dat het werd gepubliceerd. Het biedt geen enkele garantie op het waarheidsgehalte van de inhoud van het artikel”.

Op die wijze geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk aan dat een aanvullend onderzoek van de krantenartikelen niet nodig is gelet op het door de commissaris-generaal reeds uitgevoerde onderzoek, op de door hem gedane vaststellingen

die verzoekster niet weerlegt en omdat een krant “geen officieel document” is. Er is geen sprake van een tautologie in de redengeving en er blijkt duidelijk waarom niet tot het door verzoekster gevraagde onderzoek wordt overgegaan.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

6.2. Of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er al dan niet toe verplicht was de authenticiteit van de bewuste krant te onderzoeken, heeft geen uitstaans met de in artikel 149 van de Grondwet vastgelegde motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft te dezen met volle rechtsmacht enkel uitspraak gedaan over de vraag of verzoekster op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet als vluchteling kan worden erkend en of haar op grond van artikel 48/4 de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Vermits hij geen uitspraak heeft gedaan over een verwijderingsmaatregel, kan verzoekster als dusdanig geen schending van artikel 3 van het EVRM inroepen.

Met de verwijzing naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 oktober 2012 inzake Singh e.a. tegen België maakt verzoekster geen schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Dat arrest had betrekking op een officieel document, terwijl met het bestreden arrest een onderzoek naar de authenticiteit wordt geweigerd omdat een krant geen officieel document is en omdat aan het stuk reeds om andere redenen geen bewijswaarde kan worden gegeven. De rechter in vreemdelingenzaken kan immers ook om andere redenen dan de eventuele valsheid bewijswaarde aan een stuk ontzeggen.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. Verzoekster werpt in een tweede middel de schending op van de artikelen 39/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster citeert de aangehaalde bepalingen en voert aan dat zij een risico op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM inriep met betrekking tot vrouwen in het algemeen in Afghanistan, waaraan zij bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan zou worden blootgesteld omwille van de discriminatoire maatregelen aldaar. De kwetsbare groep waartoe verzoekster aanvoerde te behoren bestaat dus zowel uit vrouwen als uit alleenstaande vrouwen, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft zich beperkt tot “de alleenstaande vrouw” en hij heeft aldus nagelaten de hem door artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheden uit te putten.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat uit haar verzoekschrift in hervorming duidelijk blijkt dat zij haar hoedanigheid van westerse en werkende Afghaanse vrouw wou laten onderzoeken. Verzoekster heeft met talrijke documenten, algemene verslagen en persoonlijke documenten aangetoond dat een kwetsbare groep bestaat die het voorwerp uitmaakt van een systematische praktijk die in strijd is met de artikelen 2 en 3 van het EVRM en dat zij deel uitmaakt van die groep.

Beoordeling

9.1. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan naar punt 6.2. hierboven worden verwezen. Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

9.2. Verzoekster heeft zowel in haar verzoekschrift tot beroep als op de terechtzitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen laten gelden dat zij een alleenstaande Afghaanse vrouw is en derhalve behoort tot een kwetsbare groep, doch dat de commissaris-generaal daarmee ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Verzoekster heeft meer bepaald in haar tweede middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd dat zij geen gewone burger is maar een alleenstaande vrouw zonder familie die in geval van terugkeer naar Afghanistan een risico op vernederende behandeling of bestraffing, onmenselijke behandeling of bestraffing, foltering en executie of doodstraf loopt. Voor zover verzoekster in dat middel uiteenzette dat rekening moet worden gehouden met het feit dat vrouwen in Afghanistan in het algemeen worden gediscrimineerd en zij allerlei bronnen in verband met de inferieure positie van de Afghaanse vrouw vermeldde, liet zij nergens gelden dat zij zich ook op het risico als Afghaanse vrouw in het algemeen beriep of dat dit risico moest worden onderzocht. Verzoekster heeft niet aangegeven dat zij het risico als Afghaanse vrouw “in het algemeen” wou invoeren, zodat dit ook niet nader moest worden onderzocht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft derhalve noch zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid miskend noch artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden. Het tweede middel is in die mate ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig december tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen